

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/33/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3718203672
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3718203672.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu JUDr. Ivice Čelkovej a Mgr. Ivany Šlesarovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s. so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: X. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. XXXX/XX, V. O., v spore o zaplatenie 6.425,71 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6Csp/115/2018-82 zo dňa 4. apríla 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. a vo výroku III. p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania proti žalobcovi n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.721,04 Eur titulom nezaplatenej istiny, sumu 181,48 Eur titulom vyčísleného úroku, sumu 1,96 Eur titulom vyčísleného úroku z omeškania spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 3.721,04 Eur od 18.09.2018 do zaplatenia a vo výške 5 % ročne z nezaplateného úroku 181,48 Eur od 18.09.2018 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 93,26 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, vo výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 6.425,71 Eur, úrok 210,26 Eur, úrok z omeškania 2,81 Eur, úrok 9,90 % ročne z istiny 6.425,81 Eur od 23.11.2018 do 04.12.2018, úrok 9,90 % ročne z istiny 6.425,71 Eur od 05.12.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5 % ročne z istiny 6.425,81 Eur od 23.11.2018 do 04.12.2018, úrok z omeškania 5 % ročne z istiny 6.425,71 Eur od 05.12.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania 5 % ročne z úrokov 210,26 Eur od 23.11.2018 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. V žalobe uviedol, že dňa 11.12.2014 uzatvoril so žalovaným Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 8.700 eur. Poskytnutý úver s prísl. sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach s lehotou splatnosti do 20.11.2024. Pohľadávka žalobcu voči žalovanému ku dňu predčasného zosplatenia (dňa 22.11.2018) predstavovala sumu 6.698,88 Eur a pozostávala zo sumy nesplatennej istiny 6.425,81 Eur a prísl. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa so Žiadosťou o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 11.12.2014, Úverovou zmluvou č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 11.12.2014, Všeobecnými obchodnými podmienkami

žalobcu účinnými od 20.05.2014, Obchodnými podmienky žalobcu pre úvery občanom účinnými od 30.05.2014, Sadzobníkom poplatkov žalobcu, výzvou na predčasné splatenie úveru zo dňa 22.11.2018, opakovaným upozornením zo dňa 19.9.2018, prehľadom splácania - do predčasného zosplatenia, prehľadom splácania po predčasnom zosplatení, stavom omeškaných splátok na úvere, prepočtom zmluvných úrokov a prepočtom úrokov z omeškania. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca dňa 11.12.2014 uzavrel so žalovaným Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 8.700 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať spolu s úrokom vo výške 9,90 % ročne, pri RPMN 11,91 %, a to v pravidelných 120 mesačných splátkach vo výške 114,53 Eur splatných k 20. dňu kalendárneho mesiaca s tým, že prvá splátka bude vykonaná 20.12.2014. Z opakovaného upozornenia zo dňa 19.09.2018 bolo preukázané, že žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie omeškaných splátok úveru vo výške 119,51 Eur a zmluvnej pokuty 15 Eur, najneskôr do 24.09.2018. Zároveň upozornil žalovaného, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy uplatní svoje právo vyplývajúce z § 565 Obč. zák. a požiada o zaplatenie celej svojej pohľadávky. Z výzvy na predčasné splatenie úveru zo dňa 22.11.2018, vyplýva, že žalobca oznámil žalovanému, že z dôvodu neobnovenia plnenia svojich povinností žalovaným rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru ku dňu 22.11.2018 a žiadal žalovaného o bezodkladnú úhradu celého dlhu vo výške 6.698,88 Eur.

Z prehľadu splácania do predčasného zosplatenia a po predčasnom zosplatení, prepočtu zmluvných úrokov a prepočtu úrokov z omeškania súd prvej inštancie zistil, že žalovaný uhradil celkovo na istinu úveru sumu 2.274,19 Eur a jeho dlh na istine je vo výške 6.425,71 Eur/8.700 Eur úver - 2.274,19 Eur splátky úveru započítané na istinu - úhrada žalovaného po zosplatení 0,10 Eur/, dlh na nezaplatených zmluvných úrokoch do zosplatenia úveru je vo výške 210,26 Eur a dlh na nezaplatených úrokoch z omeškania do zosplatenia úveru vo výške 2,81 Eur. Právne poukázal súd prvej inštancie na § 497, § 502 ods. 1 Obch. zák., § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 2, § 565 Obč. zák. a § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) z.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Ustálil, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol právny vzťah zo zmluvy

o úvere uzatvorenej podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka s tým, že uvedená zmluva je zároveň spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Obč. zák. a zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, vo výške 8.700 Eur za dojednaných zmluvných podmienok, pričom žalovaný tento úver nespĺcal riadne a včas, a preto žalobca dôvodne vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Žalovaný z poskytnutého úveru uhradil do predčasnej splatnosti len sumu 5.089,64 Eur,/ z ktorej bola započítaná na úrok suma 2.775,76 Eur, na istinu bola započítaná suma 2.274,19 Eur a na poistenie suma 39,69 Eur/, po predčasnej splatnosti žalovaný uhradil sumu 0,10 Eur započítanú na istinu dlhu. Žalobca si preto dôvodne uplatnil žalovanú istinu vo výške 6.425,71 Eur, čo predstavuje dlhovanú sumu na istine úveru/ suma poskytnutého úveru 8.700 Eur - suma splátok započítaných na istinu vo výške 2.274,19 Eur - úhrada žalovaného po zosplatení započítaná na istinu 0,10 Eur/, taktiež si dôvodne uplatnil úrok vo výške 210,26 Eur a úrok

z omeškania vo výške 2,81 Eur vyčíslené do dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, preto mu ich súd prvej inštancie priznal. Ako dôvodný vyhodnotil podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. aj uplatnený úrok z omeškania z dlžnej sumy istiny odo dňa nasledujúceho po vyhlásení predčasnej splatnosti v súlade s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., teda 5 % ročne, ako žiadal žalobca. Ako nedôvodný však súd prvej inštancie vyhodnotil uplatnený úrok

z omeškania vo výške 5 % z vyčíslených úrokov 210,26 Eur od 23.11.2018 do zaplatenia.

V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6Co/150/2018 zo dňa 19.11.2018, v ktorom sa uvádza, že z § 121 ods. 3 Obč. zák. vyplýva, že Obč. zák. rozoznáva úroky a úroky z meškania. Súd prvej inštancie zdôraznil, že tým, že dlžník včas nezaplatí úroky z istiny, sa dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania

s plnením vlastného dlhu. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania zo zmluvných úrokov) potom veriteľ nemá preto, že ani Obč. ani Obch. zák. mu túto možnosť nepriznávajú. Predmetom konania bol ďalej nárok žalobcu za zaplatenie úrokov z úveru vo výške 9,90 % ročne z nezaplatenej istiny 6.425,81 Eur od 23.11.2018 do 04.12.2018 a vo výške 9,90 % ročne z nezaplatenej istiny 6.425,71 Eur od 05.12.2018 do zaplatenia. Žalobca sa teda domáhal zaplatenia dohodnutých úrokov z úveru aj po splatnosti úveru, a to až do zaplatenia istiny. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalobcu, že má nárok na úrok z úveru aj po zosplatení úveru. Konštatoval, že úrok z úveru prináleží veriteľovi (žalobcovi) len do zosplatenia, od tohto momentu má žalobca ako veriteľ nárok na úrok z omeškania. Pokiaľ žalobca ako veriteľ považoval celý dlh za splatný, potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie už úrokov z úveru, viď rozsudok Krajského súdu

v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/871/2014 zo dňa 02.09.2015 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/479/2015 zo dňa 10.02.2016 a sp. zn. 6Co/304/2015 zo dňa 18.07.2017, sp. zn. 27Co/220/2017 zo dňa 28.11.2017, sp. zn. 6Co/303/2017 zo dňa 18.07.2017. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti, t.j. v časti o nároku žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatnení úveru vo výške vo výške 9,90 % ročne

z nezaplatenej istiny 6.425,81 Eur od 23.11.2018 do 04.12.2018 a vo výške 9,90 % ročne

z nezaplatenej istiny 6.425,71 Eur od 05.12.2018 do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Úspech žalobcu v spore bol 96,63 % a neúspech 3,37 %. Žalobcovi preto ako strane sporu, ktorá mala vo veci len čiastočný úspech, priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva v rozsahu 93,26 % s tým, že súd prvej inštancie rozhodne o ich výške podľa § 262

ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. Proti výroku II. a III. tohto rozsudku, ktorým bola žaloba v časti zamietnutá a bolo rozhodnuté o trovách prvoinštančného konania podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, vyhovel žalobe a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške súdneho poplatku. Poukázal na ustanovenia § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka i komentár IURA EDITION k nim a uviedol, že obsahom záväzku dlžníka z úveru je nielen vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky - úver, ale aj úroky. Mal za to, že záver súdu prvej inštancie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, momentom jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax, konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Žiline,

č. k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.01.2017, vydaný vo veci vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 5C/26/2016. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia, a to rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/23/2017-92 zo dňa 29.11.2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/193/2017-88 zo dňa 07.12.2017 a 7Co/366/2017-84 zo dňa 30.11.2017, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/138/2017-83 z 27.03.2018, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/108/2017

z 29.05.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/36/2018-115 zo dňa 13.09.2018. Dal do pozornosti dôvodovú správu k zákonu č. 106/2014 Z. z.. Na podporu svojho názoru poukázal na rozhodnutie ústavného súdu, sp. zn. IV. ÚS 476/2012, na ktorý súd prvej inštancie taktiež poukázal, v ktorom v žiadnom prípade nevyjadril právny názor ohľadne nároku veriteľa v predmetnom konaní, ktorý by akýmkoľvek spôsobom podporoval stanovisko prvoinštančného súdu. Vzhľadom na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.03.2008, sp. zn. 4Cob/62/2007 a s poukazom na ústavný princíp právnej istoty, ktorého súčasťou je aj predvídateľná a konzistentná judikatúra, má za to, že má popri nároku na úrok z omeškania z istiny dlhu nárok aj na úrok z omeškania zo zmluvných úrokov. Nárok na úrok z omeškania zo zmluvných úrokov je nárokom, ktorý predpokladá aj vyššie uvedeným rozhodnutím uvádzané a vykladané ustanovenie § 497 Obch. zák. V závere odvolania namietal, že súd prvej inštancie pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú sumu. Zdôraznil, že ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10CobR/2/2016 z 27.07.2016, uznesenie NS SR sp.zn. 6Obo/243/2007 z 27.11.2008). Obdobne rozhodol aj Krajský súd v Nitre rozhodnutím sp.zn. 12Co/145/2017 z 27.03.2018. Súd prvej inštancie nemal pri posudzovaní úspechu prihliadať na úspech v časti príslušenstva, ale mal dospieť k záveru, že žalobca bol v konaní úspešný a priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V danej veci je preto daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) a f) CSP. Žalobca navrhol, aby odvolací súd podľa § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v celom rozsahu a priznal mu náhradu trov konania ako aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých častiach výroku II. a III. ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol napadnutý odvolaním žalobcu proti výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.425,71 Eur s príslušenstvom. V tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť uplynutím odvolacej lehoty a odvolací súd sa ním nezaoberal.

6. Odvolanie žalobcu smerovalo proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a výroku III., ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania pred súdom prvej inštancie. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že riadne úroky z úveru za dobu po zosplatnení úveru žalobcovi nepatria. Tiež namietal priznanie náhrady trov konania prvoinštančného konania len v rozsahu 93,26 %. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok. Určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odvolací súd sa v danom prípade v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Po dôkladnom preskúmaní odvolacích námietok dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, ktorý posúdil

v súlade s hmotným právom a ustálenou rozhodovacou činnosťou. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu (žalobcu), námietky žalobcu uvedené v podanom odvolaní sú totožné s námietkami uplatnenými pred súdom prvej inštancie a s týmito sa súd prvej inštancie dostatočne vypořiadal. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku

a v podrobnostiach naň podľa § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Pokiaľ odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, postačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

8. Aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov z úveru po splatnosti pohľadávky, a teda popri úrokoch z omeškania, či iných sankciách opakovane zaoberala a dospela k záveru, že dohodnuté úroky z poskytnutých finančných prostriedkov patria veriteľovi len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania.

9. Odvolací súd zdôrazňuje, že je potrebné jasne rozlíšiť zmluvný úrok, čo je vlastne odmena veriteľa za to, že poskytol finančné prostriedky dlžníkovi za určitých podmienok a vo výške, ktoré si dohodli v zmluve a úrok z omeškania, ktorý môže požadovať veriteľ od dlžníka popri plnení dlhu. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že pri možnosti platenia dlhu v splátkach veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, nie je dôvod na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby finančných prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil popri úrokoch z omeškania. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru,

navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav, založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru.

10. Ak by napriek tomu existovala zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto zmluvná úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylna od zákona, čo zmluvnú podmienku robí absolútne neplatnou, nakoľko v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie, medzi ktoré patria i úroky z omeškania. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že dohodnuté úroky popri úrokoch z omeškania v skutočnosti neprímerane navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie po dohodnutej alebo predčasne vyvolanej dobe splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania.

11. Na podporu správnosti tohto názoru odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.09.2012, sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14, na ktoré poukázal i súd prvej inštancie, v zmysle ktorého ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný výklad, podľa ktorého po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie úrokov z úveru.

12. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie o len čiastočnom úspechu žalobcu. Niet žiadneho dôvodu nezohľadniť na účely pomeru úspechu a neúspechu aj úroky a úroky z omeškania, ktoré pri ich kapitalizácii dosahujú rozsah uplatnenej istiny. Preto záver súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách prvoinštančného konania o čiastočnom úspechu žalobcu je dôvodný. To oprávňovalo súd prvej inštancie na aplikáciu § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

13. Rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, vecne správny, a preto ho odvolací súd spolu s výrokom III. o nároku žalobcu na náhradu trov konania ako súvisiacim výrokom, ktorý bol tiež odvolaním napadnutý, potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, pričom sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho odôvodnením.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznal, nakoľko mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne v pomere hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).